

[Robert Mikkelsen.]

slaglæggelse, som kan meddeles den paagældende, da det drejer sig om Indgreb i Privatlivets Fred, som netop paa Grund af deres Hemmelighed maa virke langt stærkere end de andre Former for Beslaglæggelse, kunde man tænke sig, at naar det ikke var tilladt i Retsplejeloven, var det overhovedet ikke tilladt; eller man maatte i det mindste mene, at Telefonaflytning ikke kunde finde Sted paa andre og lempeligere Vilkaar end dem, der gælder for andre Indgreb, for Indgreb i Post- og Telegrambefordringen. Professor Hurwitz hævder netop i sin Straffeproces, at dette sidste maa være Tilfældet, men han tilføjer, at saadan har Administrationen ikke set paa det. Man har denne Bestemmelse, denne Instruks fra Ministeriet for offentlige Arbejder, som den højtærede Minister omtalte, og hvorefter det følger, at en Række højtstaaende Politifolk uden nogen som helst Begrundelse naar som helst kan forlange, at Telefonselskaberne uden Begrænsning skal give Politiet Adgang til Aflytning af enhver dansk Borgers eller fremmed Borgers Telefon. (*Justitsministeren* [Elmquist]: Skal vi ikke nøjes med at sige 3; ikke en Række, men 3).

Denne Instruks har jo før været drøftet her i Rigsdagen. I 1938 stillede det ærede Medlem af Landstinget Hr. Rytter en Forespørgsel til Justitsministeren, og denne Forespørgsel sluttede i øvrigt med en Dagsorden, som gik ud paa, at Tinget opfordrede Ministeren til snarest muligt at bringe disse Regler i Overensstemmelse med dansk Lovgivning, idet Forespørgerne og Forespørgernes Parti heri lagde, at de nuværende Regler ikke var i Overensstemmelse med dansk Lovgivning. Denne Dagsorden blev ikke vedtaget; der blev vedtaget en anden Dagsorden, hvori Tinget gav sin Tilslutning til Ministerens Fremstilling af Sagen og regnede med, at Ministeren vilde tage Spørgsmaalet op til Overvejelse.

Nu hører vi i Dag, at denne Praksis, denne Instruks, som den højtærede Ministers Parti i 1938 har betegnet som stridende mod dansk Lov, frisk anvendes den Dag i Dag under den højtærede Minister. Ordføreren for Partiet Venstres Forespørgere i Landstinget begrundede dengang Forespørgselen med en Klage, som var fremkommet fra Nazisten Jep Schmidt i „Nord-schleswigsche Zeitung“. Han udtrykte sin Bekymring over, at underordnede Politimænd kunde finde paa at lytte til, hvad Folk som Hofjægermester Sehested eller Knud Bach telefonerede om. Nu er der jo i Dag det interessante ved det, at det

netop kunde have en vis Interesse at vide, hvad de to Herrer dengang havde telefoneret om. Men herom foreligger intet, og jeg er i hvert Fald enig i, at ogsaa over for saadanne Personer maa Undersøgelsen af strafbare Forhold foregaa paa lovlig og anstændig Maade. Det var blot at ønske, at Forespørgselen havde været motiveret med Omsorg for andre Kredse her i Landet end for de Kredse, som netop rantes af den fortsatte hemmelige Telefonaflytning.

Denne Telefonaflytning er ofte sket efter Retskendelse — selv om man ogsaa kunde foretage den uden Retskendelse —, men heri ligger ingen Betyggelse, og naar den højtærede Minister nu erklærede, at i hvert Fald efter 5. Maj 1945 er saadanne Telefonaflytninger kun foretaget efter Retskendelse, vil jeg dertil sige, at det er ikke tilstrækkeligt. Det maa uvægerligt være saadan, at den Dommer, som skal afsige Kendelsen, kun i meget ringe Grad kan sætte sig ind i det Grundlag, Politiet kan have til at mistænke en Mand og til at begære en saadan Kendelse, og det er da ogsaa gaaet, som man kunde forudse: Telefonaflytningskendelser er blevet Blanketkendelser, der praktisk talt afsiges, naar som helst Politiet begærer det. Heri ligger ingen Beskyttelse, Beskyttelsen ligger kun i, at det politiske Politi afholder sig fra at begære Telefonaflytningskendelser, hvor der ikke foreligger begrundet Mistanke om strafbar Handling, og det var et saadant Løfte, man kunde have ønsket fra den højtærede Minister. Jeg tror dog desværre ikke, han vil være i Stand til at give et saadant Løfte eller i hvert Fald virkelig at faa det overholdt, saa længe han ikke vil strække sig videre, end han i sin Redegørelse før gjorde.

Jeg vil lige nævne et enkelt Eksempel til Belysning af dette. Kontorchef i Kongeriget Danmarks Hypotekbank Einer Nygaards Telefon har under Besættelsen været stærkt aflyttet; det er sket efter Kendelse, altsaa paa formelt lovlig Maade; Gang paa Gang er der givet saadanne Kendelser, løbende for Maaneder ad Gangen. Der er noteret Samtaler med Professor Monrad, med Kontorchef Olrik og med Thune Jacobsen, den daværende Justitsminister. Jeg har talt med Hr. Kontorchef Nygaard, og han fortæller mig, at han er ganske uvidende om, at hans Telefon paa noget Tidspunkt har været aflyttet, og han er ude af Stand til at forestille sig Grunden hertil. Der er rettet alvorlige Anklager mod Thune Jacobsen, Anklager, som jeg i et vist Omfang anser for begrundede, og jeg kan sige,